

GOOD

MIL

2019

**NË TRANZICION:
Imazhet ndërmjet
Faktit dhe Trillimit**

**IN TRANSITION:
Images between
Fact and Fiction**

Joao Ribas

EKSPOZITA NDËRKOMBËTARE ÇMIMI GJON MILI 2019 /
THE INTERNATIONAL EXHIBITION GJON MILI PRIZE 2019

NË TRANZICION: Imazhet ndërmjet Faktit dhe Trillimit
IN TRANSITION: Images between Fact and Fiction

EDICIONI I 16 / 16TH EDITION
16.10. 2019 - 16.11.2019

Koncepti kuratorial dhe përzgjedhja e artistëve/
Curatorial concept and selection of artists:
João Ribas

Botues – Publisher:
Galeria Kombëtare e Kosovës
National Gallery of Kosovo

Teksti - Text:
Iara Boubnova, Ana Frangovska, Zeni Ballazhi

Fotografitë/Images:
Enver Bylykbashi

Përkthimi dhe lektura/Translation and proofreading:
Ardian Haxhiu

Dizajni/Design:
Trembelat

Shtypi/Print
VIPRINT

Viti/Year: 2019

Ekspozita dhe katalogu janë realizuar me mbështetje nga
Ministria e Kulturës, Rinisë dhe Sporteve dhe Raiffeisen
Bank/The Exhibition And Catalogue Are Supported by the
Ministry of Culture, Youth and Sports and
Raiffeisen Bank:

Me përkrahjen e/ Supported by:

Sponzorë Medial / Media Sponsors:

Stafi i Galerisë Kombëtare të Kosovës-National Gallery of
Kosovo staff:

Arta Agani, Drejtoreshë-Director; Zeni Ballazhi, Kurator-
Curator; Mexhide Maxhuni, Zyrtare për financa-Finance
officer; Lirije Buliqi, Zyrtare e lartë administrative-Senior
administrative officer; Naim Spahiu, Koordinator për
ekspozita-Coordinator for exhibitions; Enver Bylykbashi,
Fotograf profesional-Professional photographer; Engjëll
Berisha, Koordinator për bashkëpunim ndërkombëtar
dhe MR/ coordinator for international cooperation and
PR; Skender Xhukolli, Teknik për ekspozita-Exhibition
technician; Rahman Bislimi, Teknik për ekspozita/
Mirëmbajtës i objektit-Exhibition technician /Building
caretaker; Xhevat Rrahimi, Kujdestar i sallës ekspozuese
-Exhibition hall attendant; Valdet Sylja & Mentor
Abdullahu, roje nate-security guards

Artistët pjesëmarrës/Participating artists:
Albe Hamiti, Altin Krasniqi, Arbnor Karaliti, Edona Kryezoi,
Edson Luli, Fidan Bejtullahu, Jon Mithi, Laureta Hajrullahu,
Neron Desishku, Somer Spat, Valdrin Thaqi,
Valentina Bonizzi.

Juria/Jury:
Alessandra Bertini Malgarini-Drejtoreshë në Institutin
Italian për Kulturë/
Kumjana Novakova-Kuratore filmi në Muzeun e Artit
Bashkëkohor në Shkup/
Veton Nurdollari-Drejtor artistik i Dokufest

Albe Hamiti
Altin Krasniqi
Arbnor Karaliti

Edona Kryeziu
Edson Luli
Fidan Bejtullahu

Jon Mithi
Laureta Hajrullahu
Neron Desishku

Somer Spat
Valdrin Thaqi
Valentina Bonizzi

**NË TRANZICION:
Imazhet ndërmjet
Faktit dhe Trillimit**

Joao Ribas

- 11 Një fotografi sot është sa e zakonshme po aq edhe e çuditshme, në të njëjtën kohë e vërtetë dhe e rreme. Ne i besojmë dhe nuk i besojmë atyre duke u mbështetur në to për të komunikuar në një botë gjithnjë e më të ndërlidhur, ndërsa në të njëjtën kohë duke e ditur se sa lehtë mund të ndryshohen, manipulohen ose falsifikohen ato. Qasja e lehtë në kamerat me rezolucion të lartë që i kemi në telefonët tone celularë si dhe platformat sociale për komunikimin vizual kanë lejuar prodhimin dhe shkëmbimin në baza ditore të miliona imazheve në nivelin global. Një fotografi pa marrë parasysh se a është e vërtetë apo e pavërtetë mjeçullon dallimet mes asaj se a është publike apo personale, një trillim, një fakt apo histori.

Historia e fotografisë në vetvete është një kontradiktë pezull. Në njërën anë ekzistojnë cilësitë empirike të fotografisë dhe roli i tyre në përfaqësimin e realitetit që nga kali vrapues i Muybridge deri tek eksperimentet me mediat nga Gjon Milli duke zgjeruar implikimet ligjore dhe ato shkencore të imazhit. Duke lënë anash pozitivizmat e tillë ekzistojnë disa kushte teknike dhe estetike të cilat sfidojnë nocionin e ndonjë përfaqësimi të mundshëm 'objektiv' të së vërtetës. Si një dokument apo një mjeshtri, një fotografi ka negociuar për shumë kohë këto kontradikta në një nivel kritik dhe shoqëror si pjesë e zhvillimit të medimeve si një teknologji endemike për krijimin dhe qarkullimin e imazheve që nga fillimi i shekullit 20-të.

Ne tani përdorim imazhet për përfaqësim dhe dëshmi si një formë të kujtesës historike por edhe të asaj personale. Cila ngjarje historike e kohës sonë nuk ka një ndonjë imazh apo paraqitje që nuk ndërlidhet me të; a nuk është jeta jonë e përditshme duke u kapur gjithnjë e më shumë në kohë reale? Për më tepër këto imazhe ekzistojnë në formate të shumta si ato digjitale, fizike apo edhe si diçka në mes tyre që mund të riprodhohen pafundsisht dhe që janë lehtësisht të lakueshme. Pamje të shumta të së njëjtës gjë ndriçojnë apo fshehin atë që me të vërtetë ka ndodhur; ne bëjmë fotografi të ndryshme të të njëjtit moment për t'iu afruar sa më shumë asaj që është e vërteta. A mund fotografitë të tregojnë më shumë nga sa ne mendojmë se shohim duke na lënë disa gjurmë apo të dhëna të cilat duhet deshifruar, dëshmi për shqisa? A mund ti besojmë një imazhi për të na treguar të vërtetën në një kohë filtrash dhe mashtrimeve të mëdha? Kjo marrëdhënie e fotografisë, në format e saj morale kërkon një zhvendosje shpjeguese dhe ontologjike duke iu rikthyer imazhit në

mënyrë që të kuptojmë se çfarë është duke fshehur apo duke zbuluar - përtej korrespondencës së tij të thjeshtë me të vërtetën. Si një medium që është vetë në tranzicionin fotografia mund të jetë më e përshtatshme për të kapur ose përshkruar gjendjen e veçantë të së tashmes sonë, duke kapur në formën e vërtetë kontradiktat dhe kompleksitetin tonë.

Jeta bashkëkohore është gjithnjë duke u përcaktuar shumë e më shumë nga sisteme apo ngjarje që duken shumë të komplikuar për shumicën e njerëzve për të kuptuar, kontrolluar ose për të ju besuar. Identitetet, ekonomitë dhe strukturat shoqërore që në dukje paraqiten të sigurt janë duke u venitur. Në vend të tyre pasiguria, të dhënat konfliktuozë dhe format e rrjedhshme të identitetit dhe organizimit shoqëror po sfidojnë mënyrën se si ne punojmë, jetojmë apo bashkëpunojmë. Çfarë mund të besojmë dhe në çfarë forme? A vlen akoma një fotografi sa njëmijë fjalë? Bialja dhe çmimi “Gjon Mili” i vitit 2019, që shoqëron këtë botim angazhoi rolin e një mediumi në tranzicion - fotografinë në nocionin e tij të zgjeruar - në një përpjekje për të kapur lëvizjet, tranzicionet dhe ndryshimet e natyrshme në botën e sotme. Kjo është veçanërisht e rëndësishme në një rajon që është “në tranzicion” tani për më shumë se një dekadë. Për ta bërë këtë, ekspozita hulumtoi një koncept të fotografisë --- si imazh, objekt, instalim, projektion dhe të dhëna vizuale - që janë thelbësore për kulturën vizuale të shekullin 21 përmes veprave nga Albe Hamiti, Altin Krasniqi, Arbnor Karaliti, Edona Kryeziu, Edson Luli, Fidan Bejtullahu, Jon Mithi, Laureta Hajrullahu, Valdrin Thaqi, Valentina Bonizzi, Somer Spat, dhe Neron Deshishku. Prej praktikave të dokumentuara duke lëvizur narracionet e imazhit dhe kryqëzimin me teknologjitë e imazheve të reja veprat e përfshira studiu marrëdhëniet e fotografisë me shoqërinë bashkëkohore, vetë-prezantimin, historinë e afërt dhe kujtesën personale, punën dhe migracionin dhe gjendjen e vazhdueshme të mediumit mes fakteve dhe trillimeve.

Gjithsesi, një projekt i tillë është bërë falë punës së bashkëpunëtorëve tonë të shumtë si dhe përpjekjet e tyre të mëdha. Unë do të doja ti falenderoj të gjithë artistët pjesëmarrës për bujarinë dhe angazhimin e tyre në këtë proces, të gjithë aplikantët që paraqitën veprat e tyre në juri për shqyrtim si dhe për Veton Nurkollarin, Alessandra Beritini Malgarini dhe Kumjana Novakova, që ishin anëtarë të jurisë për çmimin Gjon Mili e cila iu nda Valentina Bonizzit dhe Edona Kryeziut. Dëshiroj të shprehë mirënjohjen time për stafin e Galerisë Kombëtare

- 13 të Kosovës për ndihmën e tyre në procesin e jurisë dhe për konceptimin e ekspozitës, në veçanti të drejtoreshës Arta Agani, për ftesën dhe dialogun frymëzues si dhe Engjëll Berishën për punën e palodhshme, bashkëpunimin dhe ndërmjetësimin e tij që e bënë të mundur realizimin e kësaj iniciative ambicioze.

**IN TRANSITION:
Images between
Fact and Fiction**

Joao Ribas

15 A photograph today is both ordinary and strange, real and fake, at the same time. We both trust and distrust images, relying on them to communicate in an increasingly interconnected world, while at the same time knowing how easily they can be altered, manipulated, or faked. The availability of high-resolution cameras in mobile phones and of social platforms for visual communication have allowed for the daily production and sharing of millions of images on a global scale. Both true and not, a photograph now blurs distinctions between public and private, fiction, fact, and history.

The history of photography itself has been one of such suspended contradictions. On the one hand, there are photography's empirical qualities, its role in representing reality, from Muybridge's galloping horse to Gjon Mili's own experimentations with the medium, and by extension the legal and scientific implications of the image. Such positivism aside, there are technical and aesthetic conditions to the medium which challenge the very notion of any possible 'objective' representation of the real. As both document and artifice, a photograph has long negotiated these contradictions on a critical and social level, as part of the medium's development as an endemic technology for the creation and circulation of images since the dawn of the 20th century.

We now use images to both represent and witness, as forms of historical as well as personal memory. What is the current historical event which does not have an associated image or representation; is daily life not increasingly captured and shared in real time? These images, moreover, exist in multiple formats—digital, physical, and in between—that can be endlessly reproduced and which have become infinitely malleable. Multiple views of the same obscure or reveal what really happened; we take various photographs of the same moment to get closer to what it is. Can photographs show more than we think we see, leaving traces, clues to be deciphered, evidence for the senses? Can we use an image to affirm truth in a time of filters and deepfakes? This relationship of the photograph, in its myriad forms, to verisimilitude entails a hermeneutical and ontological shift, returning to the image in order to understand what it masks as well as reveals—beyond its simple correspondence with the real. As a medium in transition itself, photography may be the most apt to capture or describe the particular condition of our present, capturing in material form its contradictions and complexity.

Contemporary life is increasingly defined by systems or events that seem too complicated for most people to understand, control, or trust. The identities, economies, and social structures that seemed to present forms of certainty are fading. In their place, precarity, uncertainty, conflicting data, and fluid forms of identity and social organisation are challenging how we work, live, relate. What can we believe, and in what form? Is a picture still worth the proverbial thousand words? The 2019 “Gjon Mili” Biennial & Award, which this publication accompanies, engaged the role of a medium in transition—photography in its expanded notion—in an attempt to capture the movements, transitions, and changes inherent in today’s world. This is particularly relevant in a region defined by being “intransition” for over a decade now. To do so, the exhibition explored a conception of photography—as image, object, installation, projection, and visual data—central to visual culture in the 21st century through the work of Albe Hamiti, Altin Krasniqi, Arbnor Karaliti, Edona Kryeziu, Edson Luli, Fidan Bejtullahu, Jon Mithi, Laureta Hajrullahu, Valdrin Thaqi, Valentina Bonizzi, Somer Spat, and Neron Dëshishku. From documentarist practices, moving image narratives, and intersection with novel image technologies, the included works surveyed photography’s relationship with contemporary society, self-presentation, recent history and personal memory, labor and migration, and the medium’s ongoing transitional states between fact and fiction.

Such a project is of course the work of multiple agents and their efforts and collaboration. I would like to thank all the participating artists for their generosity and engagement with process, to all the applicants who submitted work to the juried process, and to Veton Nurkollari, Alessandra Beritini Malgarini, and Kumjana Novakova, jury of the accompanying Gjon Mili prize, which was awarded to Valentina Bonizzi and Edona Kryeziu. I would also like to express my gratitude to the staff of the Galeria Kombëtare e Arteve e Kosovës for their assistance in the jury process and the conception of the exhibition, in particular Director Arta Agani, for the invitation and the inspiring dialogue, and Engjëll Berisha, for the tireless effort, collaboration, and mediation which made this ambitious undertaking possible.

Albe Hamiti

Cështje e zemrës

A matter of heart

Albe Hamiti

Albe Hamiti është një fotografe Kosovare që jeton në Mynih të Gjermanisë. Karrierën e saj artistike ajo e filloi si një vallëzuese dhe performuese bashkëkohore në Gjermani.

Për një kohë ajo gjithashtu punoi si modele për disa agjencione si dhe me shtëpitë më të njohura të modës. Ajo u shfaq si modele dhe punoi në disa nga revistat më të rëndësishme të modës siç janë GQ, L'Officiel, Gracia, Harper's Bazaar, Madame, Le Monde, T Magazine si dhe u shfaq në faqen e pare të revistës VOGUE. Me fotografi ajo filloi të merret përafërsisht në të njëjtën kohë kur ajo filloi të studiojë dhe të hulumtojë vallëzimin dhe veçanërisht gjatë viteve kur ishte modele dhe kur fokusi kryesor i saj ishte përqëndrimi në ndjenjat dhe emocionet në ato portrete duke dëshmuar se ajo po i përcjellte emocionet e saj si autore në modelet që ajo po fotografonte.

Ajo ka marrë pjesë në disa ekspozita kolektive ku këtu përfshihet edhe ekspozita e saj personale e mbajtur së fundmi e titulluar 'Çështje e zemrës' e cila u mbajt në galerinë 'The Stu' në Mynih.

Çështje e zemrës

"A mund të përdorim një foto për të konfirmuar të vërtetën në një kohë të filtrave dhe falsifikimeve të mëdha?"

Unë mendoj se në të ardhmen gjithnjë e më shumë do të vëjmë në dyshim të vërtetën e fotografisë gazetare dhe fotografisë dokumentare përfshirë edhe dixhitalizimin, arsyeja për këtë mund të jetë mosbesimi ndaj lajmeve të rreme në përgjithësi.

Por qëllimi i fotografisë sime është të përcjellë një emocion të vërtetë, për të prekur shikuesin - ku emocion i cili ka për qëllim të përcillet mund të pranohet. Unë qëllimisht zgjedh fotot bardh e zi me preapavijë të thjeshtë në mënyrë që emocion i të mbetet porosia kryesore e fotos. Edhe pse kam zgjedhur që fotot ti bëjë me aparat dixhital, unë nuk manipuloj në fotografitë e mia dixhitale. Ato mbeten të paprekura. Fotografia merret ekskluzivisht me paraqitje, por asgjë nuk paraqitet që është." Duane Michals... Edhe nëse fotografitë e mia japin ndjesinë se emocion i përcillet nga personazhi kryesor, kjo nuk është e vërteta. E vërteta është se unë lejoj emocionet e mia të kalojnë nëpër të.

Për të udhëhequr protagonistë për të më dhënë këtë saktë emocion i kërkon shumë bashkëpunim një nivel emocional, si dhe në një nivelin

23 fizik. Procesi së pari përfshin evokimin e emocionit tim, pastaj krijimin e figurës në kokën time dhe hapi i fundit është zbatimi i tij – Unë nuk kërkoj temën që përpiqem të ndërtoj atë. Ndoshta për fotografinë time përgjigjja në pyetjen e mësipërme është se: emocionet janë të vërteta.

Albe Hamiti

Albe Hamiti is a Kosovar photographer that is based in Munich, Germany. Her artistic career began as a contemporary dancer and performer in Germany. For a while she also worked as a model for some of the most popular fashion agencies and houses.

She worked and appeared in the editorials on few of the important fashion magazines like GQ, L'Officiel, Gracia, Harper's Bazaar, Madame, Le Monde, T Magazine and on the cover of the VOGUE magazine. She started photography about the same time when she started studying and researching dance and especially during her modeling years when she also took photos with the main focus being on the feelings and emotions in the portraits proving that her emotions as an author passes to the model she is photographing.

She has participated in several collective exhibitions including the latest solo exhibition 'A Matter of Heart' at the 'The Stu' gallery in Munich.

A matter of heart

"Can we use a picture to confirm the truth in a time of filters and deep fakes"?

I think that in the future we will increasingly question the truth of today's photojournalism and documentary photography - in addition to digitalization, the reason for this may be the growing mistrust of fake news in general.

But the goal of my photography is to convey a real emotion, to touch the viewer - where the emotion which is intended to be conveyed can be received. I deliberately choose black and white shots and simple backgrounds so that the emotion remains the key message of the picture. Despite my choice for a digital camera, I do not manipulate my pictures digitally. They remain untouched. "Photography deals exquisitely with appearances, but nothing appears to be" - Duane Michals...Even if my photographs give the feeling that the emotion is conveyed by the protagonist, this is not the truth.

The truth is that I try to let my emotion pass through them.

To lead the protagonists to give me this exact emotion requires a lot of cooperation on an emotional level as well as on a physical level. The process includes first the evocation of my emotion, then the creation of the picture in my head and the final step is the execution of it - I don't go

25 in search for the subject I try to build the subject. Maybe in case of my photography the answer to the question above is: emotions are real.

Altin Krasniqi

Ende e pa titulluar

Not titled yet

and of course we needed weapons because of war
We went inside a house to see if it has weapons but

Altin Krasniqi

Altin Krasniqi (1994) është një artist me bazë në Kosovë. Në vitin 2014 Krasniqi mbaroi shkollën e mesme për pikturë në artet aplikative në Pejë, ai pastaj vazhdoi studimet për “pikturë dhe artet pamore” nga viti 2014 deri më 2017.

Ekspozita e Altin Krasniqit “Jutopia” u hap së fundi në Soma Book Station më 2018 në Prishtinë, Kosovë. Ai ka marrë pjesë në koloni të shumta artistike dhe ekspozita kolektive, disa nga to janë: Galeria Kombëtare e Kosovës, ekspozita “AR 2017”, etj. Altin Krasniqi zuri vendin e dytë si dhe ishte pjesëmarrës në punëtorinë “Urgjencat Delikate” në Cittadellarte të Italisë dhe në shtëpinë e Arteve në Shkodër, Shqipëri.

Ai është finalist i të Artistëve të së nesërme (2018), Stacion - Qendra për Art Bashkëkohor -Prishtinë, Galeria Zeta, Tiranë (2019).

Ende e pa titulluar

Video:4mini7sec

Video/instalacioni provon të trajtoj kohën mes dhunës, dëbimit dhe paqes .

Reflektimet qe mund te dalin nga kjo paraqitje, njëherit shtrojnë çështjen e përcaktimit të kufirit mes asaj që i takon realitetit real dhe atij virtual. Realja bëhet virtuale përderisa virtualja merr elemente reale. Në këtë kuptim, fija kufitare bëhet e këmblyeshme dhe pothuajse e padukshme.

31 **Altin Krasniqi**

Altin Krasniqi (1994) is an artist based in Kosovo. In 2014 Krasniqi completed his secondary school on painting in applicative arts in Peja, then he continued his studies on “Painting and visual arts” from 2014 through 2017.

Altin Krasniqi’s solo exhibition “Jutopia” recently opened at Soma Book Station, 2018, Prishtina, Kosova. He has taken part in numerous artistic colonies and collective exhibitions, a selected few are: “AR 2017” National Gallery of Kosovo, exhibition. Altin Krasniqi was awarded second place and a participant in the “Delicate urgencies” workshop at Cittadellarte, Italy and Art House in Shkodër, Albania.

He is the finalist of the Artists of Tomorrow Award (2018), Stacion-Center for Contemporary Art Prishtina, Zeta Gallery, Tirane (2019).

Not titled yet

Video: 4mini7sec

The video / installation tries to address the time between violence, expulsion and peace.

The reflections that can emerge from this presentation, at the same time, raise the question of defining the boundary between reality and virtual reality. The reality becomes virtual as long as the virtual takes real elements. In this sense, the boundary line becomes interchangeable and almost invisible.

Arbnor Karaliti

**Sigurohu që
jeni duke punuar**

**Make sure
you are working**

Arbnor Karaliti

Arbnor Karaliti është një artist vizual nga Ferizaj. Ka lindur më 1 dhjetor 1996 në Gjilan, Kosovë. Ai ndoqi studimet për Matematikë dhe Informatikë në gjimnazin “Kuvendi Arberit”, në Ferizaj. Ai u diplomua në Universitetin e Prishtinës, Akademinë e Arteve - Pikturë.

Në vitin 2014 ai hapi ekspozitën e tij të parë personale, duke vazhduar me tri ekspozita tjera personale.

“Piktura të së premtës”, Qendra e Kulturës, Ferizaj

“Flasin ndjenjat e mia”, Galeria Raiffeisen, Prishtinë

“Ecja 4 minutëshe”, Galeria e Arteve, Ferizaj

“Emocione dhe mendime, ndjenja vetëm duke bërë kontakt me sy”, Galeria alternative e Destilit, Tiranë, Shqipëri.

Arbnor ishte anëtar i Grupit të Artit Bashkëkohor - HAP gjatë viteve 2017-2018 dhe gjithashtu ishte anëtar i Shoqatës së Arteve të Bukura ‘Zef Kolombi`.

Sigurohu që jeni duke punuar

Shënime ngjitëse në një mur të kuq “hoteli”, tre televizorë që shfaqin dy video.

460x270 cm

Një mënyrë bizare e komunikimit me shënime ngjitëse gjatë punës, nga një përvojë e vërtetë në Misuri, SH.B.A., midis një mirëmbajtësi dhe një mbikëqyrëse pune.

37 **Arbnor Karaliti**

Arbnor Karaliti is a visual artist from Ferizaj. Born on December 1, 1996 in Gjilan, Kosovo. He followed his studies on Mathematics and Informatics at “Kuvendi Arberit” Gymnasium in Ferizaj. He graduated from the University of Prishtina, Academy of Arts - Painting.

In 2014 he opened his first solo exhibition, following with three more personal shows:

“Paintings of Friday”, Culture Center, Ferizaj,

“Talking My Feelings”,

Raiffeisen Gallery, Prishtine,

“4 minute walk”, Art Gallery, Ferizaj

“Emotions and thoughts, feeling just by making eye contact”,

Alternative Gallery of Destil, Tirana, Albania.

Arbnor was a member of the Contemporary Art Group - HAP during the years 2017-2018 and also a member of the Association of Fine Artists Zef Kolombi.

Make sure you are working

Sticky notes on a red “hotel” wall, three televisions playing two videos of housekeeping.

460x270cm

A bizarre way of communication by sticky notes, during the work from a real experience in Missouri, US, between a housekeeper and a supervisor.

Edona Kryeziu

**Përshëndetje
nga diku tjetër**

**Greetings from
an elsewhere**

A photograph of a woman with long dark hair wearing a purple dress, standing at a school event. She is holding hands with other people. In the background, there is a whiteboard and a doorway. The text '4.00', '6.9', and '1998' is overlaid on the bottom of the image.

4.00
6.9 1998

Edona Kryeziu

Edona ka lindur në vitin 1994 në një qytet të vogël Gjerman që gjendet afër kufirit Francez. Pjesën më të madhe të fëmijërisë si dhe të adoleshencës së saj ajo e kaloi në Këln, Gjermani. Ajo aty u rrit në një rreth ku edhe prindërit e të tjerëve nuk ishin me prejardhje nga Gjermania.

Gjatë vizitës së saj në një shkollë të mesme e cila ishte kryesisht me Gjerman dhe të krishterë e bëri atë që të mendojë për gjendjen e migrantëve, për narracionin e famshëm ‘përplasje kulturore’, ndarjen urbane, privilegjet dhe pabarazinë.

Në moshën 18 vjeçare ajo kaloi një vit në periferi të Buenos Airesit, Argjentinë, ku ajo punoi në qendrat e komunitetit lokal në mbështetje për të marginalizuarit. Ishte aty ku ajo mësoi të vënë në dyshim status quo-në, e cila ishte shtytje për të bërë studimin e saj të parë në Shkencat Sociale në Maastricht si dhe në Universitetin e Stambollit, pastaj vazhdoi me Antropologjinë e Migracionit dhe Diasporën në Universitetin SOAS të Londrës.

Përveç se është akademike Edona poashtu ka një kualifikim për teatër në aktrim dhe shkrim të skenareve, poashtu i pëlqen të eksperimentojë me media të ndryshme siç janë montazhi i filmit, fotografia si dhe instalimet për të vënë në dyshim normalitetin në një gjuhë të brendshme.

Përshëndetje nga diku tjetër

“Përshëndetje nga diku tjetër” është një projekt mediatik i shumëllojshëm që përfshin një video-montazh dhe një seri të fotografive. Videoja përbëhet nga disa kaseta VHS që trajtohen si një arkiv personal por edhe kolektiv që flasin prej dhe nga diaspora Kosovare.

Këto kaseta u përdorën si një kanal komunikimi në mungesë të internetit dhe të mediave sociale për t’i dërguar urimet e tyre nga diaspora anëtarëve të familjes dhe miqve të tyre në Kosovë por edhe në pjesët tjera të Evropës, si Suedia dhe Zvicra. Ishte një mjet i cili ndihmonte për mbajtjen e lidhjeve të ngushta me ata që ishin ndarë për shkak të pasojave të konfliktit jugosllav dhe të luftës së Kosovës të vitit 1999. Në video shihet se si ata e mbanin normalitetin gjatë kohërave shqetësuese. Skenat në video janë zgjedhur në bazë të portretizimit të natyrës së përsëritur të gjendjes së diasporës, të bashkimit, të ndarjes përsëri vetëm për të gjetur strehim në folklorin tradicional, -përsëri.

Muzika u kompozua nga Liburn Jupolli, që mbante shikuesin gjatë

43 gjithë këtij rrugëtimi të bezdisshëm për të qenë atje, por njëkohësisht edhe diku tjetër, - përgjithmonë në tranzit.

Nëse videoja është negative, atëherë fotot janë pozitive në këtë projekt ose anasjelltas. Gjashtë fotografitë përfshijnë lagjen në të cilën u rritë artisti. Disa nga pamjet në videon që tregojnë jetën private ishin brenda këtyre banesave, të bëra nga jashtë si sferë publike. Migrantët nga vendet tjera shpesh jetojnë në ndarje urbane për shkak të pabarazisë socio-ekonomike. Ata shpesh përdorin hapësirën e tyre të vogël që kanë në dispozicion për të krijuar jetë dhe ngrohtësi duke i furnizuar këto hapësira me kujtime dhe simbole me të cilat mund të lidhen.

Politika është personale dhe personalja është politike. Gjatë këtyre viteve projekti Gjon Mili përshëndet Kosovarët dhe vizitorët tjerë të tij nga një vend tjetër që mund të jenë nga Gjermania por edhe nga Zvicra, Franca apo Suedia.

Edona Kryeziu

Edona was born in 1994 in a small German town close to the French border. She spent most of her childhood and adolescence in Cologne, Germany. There, she was raised among other people whose parents were not from Germany.

Visiting a high-school which was predominantly German and Christian, made her think about the migrant condition, the famous 'culture clash' narrative, urban segregation, privilege and inequality.

At the age of 18, she spent a year in the suburbs of Buenos Aires, Argentina, where she worked with local community centers to support the marginalized. It was there where she learned to question the status quo, which made her study first Social Science in Maastricht and Istanbul University, then Anthropology of Migration and Diaspora at SOAS University of London.

Besides academia, Edona has a theatre background, in acting and screenplay writing, and likes to experiment with different mediums such as film montage, photography, installations to question normalcy in a visceral language.

Greetings from an elsewhere

"Greetings from an elsewhere" is a mixed media project encompassing a video- montage and a series of photographs. The video consists of several VHS cassettes that are treated as personal but also collective archive speaking from and back to the Kosovar diaspora.

The cassettes were used as a communication channel, in absence of internet and social media, to sent their regards from the diaspora to family members and friends in Kosovo but also in other parts of Europe, such as Sweden and Switzerland. It was the means to maintain close ties with those separated due to the aftermath of the Yugoslav conflict and the Kosovo war in 1999. The video shows how they kept familiarity in strangeness during times of distress. The scenes in the video are chosen on the basis of portraying the repetitive nature of the diasporic condition, coming together, separating again just to find refuge in traditional folklore, -again.

The music was composed by Liburn Jupolli, carrying the viewer throughout this haunting journey of being there but simultaneously elsewhere, -in transit forever.

45 If the video is the negative, the photos are the positive of this project or the other way around. The six photographs encompass the neighborhood in which the artist was brought up in. Some of the footage in the video showing the private sphere was taking place within these tower blocks, here captured from the outside as the public sphere. Migrants from elsewhere often live in urban segregation due to socioeconomic inequality. Often they use the small space available to them to create life and warmth, furnishing these spaces with memories and symbols they can relate to.

The political is the personal and the personal political. In this year's Gjon Mili this project greets Kosovars and other visitors, from elsewhere which can be Germany but also Switzerland, France or Sweden.

Edson Luli

**A na duhet kjo?,
2015-2017**

**Do we need this?,
2015-2017**

DO WE
NEED
THIS?

Edson Luli

Edson Luli ka lindur në Shkodër (Shqipëri) në vitin 1989, ai jeton dhe punon në Milano.

Mendimi është ajo që i paraprin krejtë asaj që ka ndodhur, që po ndodh dhe do të ndodhë. Mendimi është përreth nesh, i gjithë mjedisi dhe ndërhyrjet e bëra nga njeriu janë një produkt i mendimit tonë. Duke i ofruar publikut një lloj vështrimi pjesëmarrës, Luli përmes praktikës së tij propozon të hulumtojë dhe të vëzhgojë se çfarë ndodh kur jemi të angazhuar në veprimtarinë e të menduarit.

Hulumtimi i Lulit qëndron në një kryqëzim në mes të ontologjisë dhe epistemologjisë, marrëdhënies mes vëzhguesit dhe atyre që janë duke u vëzhguar dhe se si gjithë këta faktorë ndikojnë dhe varen nga njëri-tjetri. Si mund të krijojmë mënyra të reja dhe më të arsyeshme për të përfaqësuar dhe bashkëvepruar me realitetin?

Ai shqetësohet për të kuptuar se si ne vlerësojmë me jetën jo-verbale, jetën e brendshme të secilit individ, me mënyrën se si secili nga ne përjeton dhe i bën që përvojat tona të kenë kuptim duke përfshirë mënyrën se si e përdorim gjuhën dhe se si gjuha na përdor ne. Duke krijuar struktura logjike, Luli mundohet të shmangë përplasjen e strukturave të vlerave të krijuara nga metafora dhe fton shikuesin të angazhohet duke aplikuar strukturat e tyre të vlerave në ato logjike dhe të krijojë një hapësirë-kohë ku ne mund të dyshojmë dhe të eksplorojmë në thellësi kushtet e krijuara nga kultura përreth nesh.

Për të krijuar ndërgjegjësime për këtë proces të përkohshëm, në të cilën shfaqen perceptime, abstraksione, koncepte dhe modele mendore, krijohet një urgjencë në mënyrën e të menduarit të sotëm problematik dhe të çrregulluar.

Në praktikatat e tij ai përdor media të ndryshme që variojnë nga shtypi dhe fotografia deri tek filmi dhe instalacionet gjithnjë duke ruajtur një marrëdhënie dialektike mes formës dhe konceptit.

Luli ka diplomuar për Teknologjitë e reja të artit (BA) për Kinema dhe Video (MA) në Akademinë Brera për Artet e Bukura, Milano.

51 **A na duhet kjo?, 2015-2017**

Procesi ynë i mendimit është një vazhdim i perceptimit tonë dhe jo akumulim i njohurive.

Ekzistenca mund të kuptohet si një numër i pafund ndikimesh. E përditshmja është një manifestim i kësaj gjendje në të cilën edhe akti i formulimit të një pyetje gjeneron perceptime që sfidojnë sistemin tonë të besimit dhe ndryshojnë sjelljen tonë.

Duke e lidhur perceptimin me lëvizjen e imazhit si proceset e mendimit ashtu edhe të vizualizimit bëhen vazhdim i mjeteve të masmedias e cila si në syçeltësi ashtu edhe në gjumë shkrihen në proceset tona të perceptimit.

Rrjedhja masive e imazheve që shfaqet para shqisave tona në jetën e përditshme duke filluar nga një prekje me gisht ose me një klikim është jashtëzakonisht e lartë. Për shkak të këtij kontakti intensiv dhe të shpejtë me këtë rrjedhë imazhesh ne kemi humbur shikimin mbi përmbajtjen e cila tani bëhet pjesë e jona më shpejt se sa vetëdijshmëria mbi të dhe ndërkohë na kushtëzojnë në zgjedhjet që shtrihen para nesh në të ardhmen e afërt duke filluar nga ushqimi, lloji i rrobave deri tek vota e radhes.

Edson Luli

52

Edson Luli was born in Shkoder (Albania) in 1989, lives and works in Milan.

Thought is what precedes everything that has happened, is happening and will happen. Thought is all around us, all man-made environment and interventions are a product of our thought.

By offering the public a participative type of gaze, Luli proposes, through his practice, to explore and observe what is happening when we are engaged in the activity of thinking.

Luli's research lies in an intersection between ontology and epistemology, the relationship between the observer and the observed and how all these factors influence and depend on each other. How can we create new and saner ways of representing and interacting with reality?

He is concerned with understanding how we evaluate, with the non-verbal, inner life of each individual, with how each of us experiences and makes sense of our experiences, including how we use language and how language uses us.

By creating logical structures, Luli tries to avoid the clashing of value structures created by metaphors and invites the viewer to engage by applying their value structures to the logical ones and create a space-time where one can doubt and explore in depth the conditioning created by the culture around us.

To create awareness of this temporal process where perceptions, abstractions, concepts and mental models arise, becomes an urgency in today's turmoil and problematic way of thinking.

In his practice he uses different media that vary from print and photography to film and installations always maintaining a dialectical relationship between form and concept.

Luli is graduated in New Technologies of Art (BA) and in Cinema and Video (MA) at Brera Academy of Fine Arts, Milan.

53 **Do we need this?, 2015-2017**

Our thought process is an extension of our perception and not the accumulation of knowledge.

Existence can be understood as an infinite number of influences. The everyday is a manifestation of this condition in which, even the act of formulating a question generates perceptions which challenge our belief system and change our behavior.

Connecting perception to the image movement, both our thought and visualisation processes become the extension of the mass media which, as in wakefulness as in sleep, melts into our perceptive processes.

The massive flow of images that appears to our senses in our everyday life, starting from a finger touch or a click, is immensely high. Due to this intense and fast contact with this flow of images we have lost sight of the content which now becomes part of us faster than we are aware of and in the meantime conditions us in the choices that lie ahead in the near future starting from our food, type of clothes to our next vote.

Fidan Bejtullahu

**Planprogrami
i trillimit**

**The Syllabus
of Fiction**

Fidan Bejtullahu

Fidan Bejtullahu, ka lindur në Suharekë, në vitin 1985. Ai përfundoi studimet universitare (2009) dhe masterin (2012) në Akademinë e Shkencave dhe të Arteve në Prishtinë, në Departamentin e Pikturës.

Punon në media të ndryshme si: pikturë, video dhe video-instalim, fotografi, dizajn të skenës dhe dizajn grafik. Puna e tij bazohet në ide të shpejta, një lojë të cilën të gjithë ne e luajmë, por më pak në kontekstin politik dhe më shumë në atë të përgjithshëm. Ai luan me fjalë duke u bazuar në ato që ndodhin rreth tij duke përdorur parulla tipografike dhe shpesh duke bashkangjitur vizatime të drejtpërdrejta ose ato të shtypura të cilat janë të ndërlidhura.

Mungesa e artit në një vepër të ashtuquajtur artistike ose mungesa e pronësisë së tij ndaj diçkaje e shtyn atë të krijojë një histori ose shtynë imagjinatën e tij të plotësojë këtë mungesë e cila në disa mënyra mund të konsiderohet e pranishme. Shtypja Grafike, një punë që ai bën çdo ditë e ka ndihmuar shumë atë ta përkthejë atë në vepër artistike.”

Ai mori pjesë në shumë ekspozita grupore dhe punëtori, projekte specifike në terren si dhe në festivale në Kosovë dhe përreth.

Planprogrami i trillimit

Imponimi i pare ishe nga Facebooku (create album) dhe gjithashtu gjate kesaj vere jam ngacmu nga dasmat e shume te aferme te mi duke aludu se ata po krijojne albume te fotografive ndersa une jo.

Ky eshte trillimi im i pare i dasmes sime, ku une kerkoj qe vizitori te imagjinoj fotografite e dasmes sime.

Nje planprogram i imagjines dhe nje perskrim i trungut te gjere te familjes sime, qe me ka lehtesuar psikikisht, kur kam arritur me e posedu edhe une nje album me fotografi te familjes sime te imagjinuar.

59 **Fidan Bejtullahu**

Fidan Bejtullahu, born in Suharekë, in 1985. He completed his bachelor (2009) and master degree (2012) at the Academy of Science and Arts in Prishtina, at the Department of Painting.

Works in various media: painting, video and video-installation, photography, scene-design and graphic design. His work is based on quick ideas, a game we all play, but less in the political context and more in the general context. He plays with words based on what's happening around him, by using typographic slogans and often attaching live drawings or printed ones, which are interconnected.

The lack of art in a so called artistic work or his lack of ownership of something drives him to create a story or triggers his imagination that completes this absence which in some ways could be considered present. Graphic Printing, a job that he does every day, has helped him greatly to translate it into artistic work.”

He participated in to many group exhibitions and numerous workshops, site-specific projects and festivals in Kosovo and around.

The Syllabus of Fiction

The first impression was from Facebook (create album) and also during this summer I was teased by implying that others are creating photo albums while I am not.

This is my first fiction of my wedding, where I ask the visitor to imagine my wedding photos.

A syllabus of imagination and a description of my family tree, which has made me psychologically relieved when I have even managed to own an album of my imaginary family.

Jon Mithi

Jon Mithi

I lindur dhe i rritur në Shkodër, Shqipëri, Joni Mithi është një regjisor i ri filmi dhe artist vizual i cili u zhvendos në Kosovë për të studiuar në fakultetin e Arteve të Prishtinës.

I njohur për filmin e tij të fundit studentor “Ëngjejt e Kaltërt” (2018), duke përdorur teknika klasike dhe avantgarde të tregimit vizual, Joni kërkon të gjejë një të vërtetë dhe një lidhje në mes të realitetit dhe personazheve të tij në një nivel metafizik.

Koncept

Ne presim për dikë me ndodh, dikush mundet me kalu dhe dikush tjetër mundet me dal në ballkon ose dikush mundet edhe me ra prej ballkonit. Ndoshta edhe prej katit ma t'largë, dikush po e gjun bërlllogun jashtë. Menjher në rrugën tjetër ka një qen të etun... Duke ngadalsu ritmin e shpejtë t'jetes mprehim perceptimin tonë . Dhe atëhere fryen një erë.

65 **Jon Mithi**

Born and raised in Shkodra, Albania, Joni Mithi is a young film director and visual artist who moved to Kosovo to study film directing in University of Prishtina, mostly known for his latest student short film called Blue Angels (2018).

Using classic and avant-garde visual storytelling techniques, Jon strives to find a truth and a connection among his characters and their reality on a metaphysical level.

Concept

We wait for something to happen, someone can cross by, somebody can go out in the balcony or even somebody can fall out from it, or maybe from above, the highest floor, someone else is throwing away their daily garbage.

There is a thirsty dog just around the corner...

Slowing down from the fast and dynamic rhythm of life, our perception gets sharpened.

And than, there is a wind.

Laureta Hajrullahu

**Daylight. LED-Light.
In two days, I forgot
my password**

Laureta Hajrullahu

Laureta Hajrullahu (l.1997) lindi në Preshevë të Serbisë. Ajo mbaroi shkollën fillore dhe të mesme në të njëjtin qytet. Pas kësaj, ajo vazhdoi studimet e saj për Grafikë në Fakultetin e Arteve të në Universitetin e Prishtinës.

Duke jetuar në një zonë të planetit siç është Ballkani, ajo filloi të interesohej në mënyra të ndryshme se si të ndiqte njohuritë në një mënyrë më globale, studime digjitale dhe post-digjitale, në këtë rast hapësira kibernetike erdhi në ndihmë.

Praktika e saj e artit është shumë e gjithanshme, ajo përdor medime të ndryshme dhe nga projekte që i referohen përkufizimit të post-njerëzimit, si dhe një gamë të gjerë pyetjesh që sillen rreth identitetit digjital dhe efekteve të tij mbi perceptimet e shumta që kemi për atë që është e vërtetë dhe ajo që është digjitale.

Daylight. LED-Light. In two days, I forgot my password

Duke operuar nga një platformë e thirrjes dhe përgjigjes, produkti i punës për këtë ekspozitë mundohet të eksplorojë metoda të përkthimit: nga të stimuluar në reale, prej personale në referenciale, prej prezentes në jo prezente dhe anasjelltas.

Më tej, ajo parashtrohet me një metodologji për të bashkëpunuar në mes hapësirave të mëdha gjeografike, në një mënyrë për të mundësuar një dialog intim pa qenë afër. Duke filluar nga intereset e njeta për objektin. Tematika për këto shkëmbime do të angazhohet me procese që përpiqen të dematerializojnë materialin, ose anasjelltas të materializojnë jomaterialin.

71 **Laureta Hajrullahu**

Laureta Hajrullahu (b.1997) was born in Preshevë in Serbia. She finished her middle and high school in the same city. After that, she continued her Art Studies for Printmaking in the Faculty of Fine Arts at the University of Prishtina.

Living in an area of the Planet such as the Balkans she began to be interested in different ways how to pursue knowledge in a more global way, digital and post-digital studies, in which case the cyber space came to hand.

Her art practice is very versatile, she uses different mediums and by projects that refer back to the definition of the post-human, as well as a wide range of questions that revolve around digital identity and its effects over the multiple perceptions we have of what's real and what's digital.

Daylight. LED-Light. In two days, I forgot my password

Operating from a platform of call and response, the production of work for this exhibition seeks to explore methods of translation: from simulated to real, from personal to referential, from present to absent and vice versa.

Further, it provides a methodology for working collaboratively across geographical expanse, opening up a space of intimate dialogue. Starting from a shared interest in objectness, the thematic for these exchanges will engage with processes that endeavor to dematerialize the material, or conversely materialize the immaterial.

Neron Deshishku

Three Card Monte

Neron Deshishku

Kuptimi më i hershëm i Neronit për art filloi në shtëpi ku babai i tij vazhdimisht punonte në projekte krijuese që lidheshin me poezinë, muzikën dhe filmin gjatë gjithë fëmijërisë së Neronit. Në vitet e tij të adoleshencës Neroni filloi të eksplorojë dëshirën e tij si krijues me prodhime muzikore në një studio të vogël shtëpiake.

Më pas ai filloi të përfshijë artin vizual në projektet e tij të pasionit duke marrë një dizajn grafik dhe duke lejuar që idetë e tij të vijnë në jetë në një mënyrë të re. Veprat e tij të hershme të dizajnit përdornin simetri, përbërje dhe minimalizëm për të kapur sjelljen dhe psikën njerëzore, një element kryesor i stilit të Neronit që shihet në artin e tij sot.

Fotografia shpejt u bë një pasioni primar i tij dhe duke përdorur një portofol fotografish të bëra në tërë Kosovën, Neroni u pranua në një institut me renome të fotografisë në Francë. Ai u transferua në Paris në kërkim të zhvillimit të zejes së tij dhe në vitin 2018, ai diplomoi në Institutin fotografik SPEOS Paris.

Sot, Neroni e quan fotografinë “një art që ndryshon mendjen nga i cili përmes thjerrëzave të tij mund të rregullojë syrin dhe të transformojë botëkuptimin tonë”. Theshtë mjeti që ne përdorim për të kapur histori që fjalët thjesht nuk mund t’i tregojnë.

Disa arritje profesionale që ia vlen të përmenden përfshijnë një ekspozitë personale të vitit 2018 në Qendrën Informativë dhe Kulturorë të BE-së, një projekt katër vjeçar që ende vazhdon për të dokumentuar varfërinë në Kosovë, në bashkëpunim me organizatën humanitare Project Maat.

Three Card Monte

Në një vend mund të gjenden realitete të ndryshme. Realiteti është vetëm një perspektivë; një perspektivë e cila gjithmonë ndryshon me ty, përjetuesin e kësaj jete. Nuk është vetëm ky rajon i cili është në tranzicion, por ashtu jam unë dhe e gjithë bota. Në fakt, gjëja e vetme që nuk ndryshon është vet ndryshimi.

Në tranzicionin e përjetshëm që kalon njerëzimi, janë pak gjëra që na percjellin, dhe ato janë pikërisht se çfarë na bën njerëzor. Roli im nuk është të argumentoj diçka apo ndryshoj mendje. Nuk dua të tregoj të vërtetën e as t’ua deformoj atë. Nuk kam asgjë për t’ju shitur, përveç se t’ua ofroj këndvështrim tim në këtë fazë të metamorfozës tonë kolektive.

77 **Neron Deshishku**

Neron's earliest understanding of art began at home where his father continuously worked on creative projects relating to poetry, music, and film throughout Neron's childhood. In his teen years, Neron began exploring his own disposition as a creator with music production at a small home studio.

He then began to incorporate visual art into his passion projects by undertaking graphic design and allowing his ideas to come to life in a novel way. His early design pieces used symmetry, composition and minimalism to capture the human behavior and psyche, a staple of Neron's style seen in his art today.

Photography quickly became a primary passion, and using a portfolio of photographs captured across Kosovo, Neron got accepted to a reputable photography institute in France. He moved to Paris in search of developing his craft, and in 2018, he graduated from the SPEOS Paris Photographic Institute.

Today, Neron calls photography "a mind-altering art from which, through its lenses, can adjust the eye and transform our worldview". It is the tool we use to capture stories that words simply cannot tell.

Some professional achievements worth mentioning include a 2018 personal exhibition at the EU Information and Cultural Centre, a four-year ongoing project to document poverty in Kosovo in collaboration with humanitarian organisation Project Maat.

Three Card Monte

Different realities can be found in one place. Reality is only a perspective; a perspective that is always changing with you, the experiencer of this life. It's not just this region that is in transition, but so am I and the whole world too. In fact, the only thing that doesn't change is change itself.

In humankind's eternal transition, there are few things that follow us, and they are exactly what makes us human. My role is not to argue something or change your mind. I do not want to tell the truth nor deform it. I have nothing to sell you except to offer my point of view at this stage of our collective metamorphosis.

Somer Spat

Incidenti

Incident

Somer Spat

Somer Spat (1996, Prizren) ka përfunduar studimet bachelor për fotografi në Universitetin e Arteve të Bukura, Mimar Sinan. Interesimi i tij për artin filloi nga pasioni ndaj kinemasë që e shtyu atë të studionte fotografinë. Përmes studimit të fotografisë ai zhvilloi interes për artin bashkëkohor dhe gjeti mënyra më eksperimentale të të menduarit dhe diskutimit rreth tij.

Somer nuk e konsideron veten të varur nga një medium specifik. Mediumi vjen përmes procesit të kërkimit të tij artistik. Me fjalë të tjera, përmes procesit, mediumi del dhe imponohet ndaj tij. Duke e perceptuar veten më shumë si një prodhues se sa krijues, ai përpiket të ndërlikoj më tej çështjet e autorësisë në veprat e tij.

Punët e tij përqendrohen në çështje politike, si në kontekstin lokal ashtu edhe në atë ndërkombëtar. Në mënyrë retroaktive, veprat e tij të artit përpiqen të shtjellojnë format dhe pasqyrimet e ndryshme të dhunës shtetërore. Kjo dhunë mund të jetë mashtrim i imazheve nga shteti; ose shkatërrimi i infrastrukturës publike nga prona private.

Incidenti

Gregori: “A ka ndonjë pikë tjetër në të cilën ju dëshironi të tërhiqni vëmendjen time?”

Holmes: “Për incidentin e kurioz të qenit gjatë natës.”

Gregori: “Qeni nuk bëri asgjë gjatë natës.”

Holmes: “Ky ishte incidenti i kurioz “.

Duhet të parashtrohet e njëjta pyetje si më lart për numrin e madh të pamjeve të rrugëve që përpiqen të hartojnë realitetin urban. Cili është incidenti kurioz në këto imazhe? Incidenti kurioz është se nuk ka asnjë incident në pamjet e qytetit. Prezantimi i qytetit në këto imazhe e bën çdo lloj incidenti të paimagjinueshëm.

Kjo punë nxjerr pjesë të imazheve nga një prej bazave të të dhënave masive dixhitale të hartës së rrugëve dhe rregullon ato imazhe në një linearitet të ri të fragmentuar.

Rikornizon disa momente kalimtare nga pamjet e rrugëve të bëra në Kosovë dhe përpiket të shohë ndryshimin që janë shpërndarë në të dhënat e mëdha të hartave.

Kështu, na detyron të rishikojmë punën e fotografisë e cila rimodifikon

83 dhe zbrajë imazhet tashmë ekzistuese dhe nxjerr incidente kurioze që fshihen në të dhënat dixhitale pafundsisht të riprodhueshme.

Somer Spat

Somer Şpat (1996, Prizren) has completed his bachelor degree in Photography at the Mimar Sinan Fine Arts University. His interest in art started from a passion towards cinema which led him to study Photography. Through studying photography he developed interest to contemporary art and found more experimental ways of thinking and discussing it.

Somer doesn't consider himself as dependent to a specific medium. The medium comes through the process of his artistic research. In other words, through the process, the medium emerges and imposes itself to him. Perceiving himself as a producer rather than a creator he so tries to further complicate the authorship issues in his works.

His works focus on political issues, both in local and in international context. Retroactively, his artworks try to deal with the various forms and representations of state violence. This violence can be the imposition of images by state; or the destruction of public infrastructure by private property.

Incident

Gregory: "Is there any other point to which you would wish to draw my attention?"

Holmes: "To the curious incident of the dog in the night-time."

Gregory: "The dog did nothing in the night-time."

Holmes: "That was the curious incident."

One should ask the same question above to the massive amount of street view images that try to map the urban reality. What is the curious incident in these images? The curious incident is that there is no incident in the images that map the cities. The representation of the city with these images render any kind of incident unthinkable.

This work extracts bits of images from one of the massive digital street mapping database and rearrange those images in a new fragmented linearity. It reframes several ephemeral moments from the street view images taken in Kosovo and tries to see the change that are dissolved in the enormous data of the maps.

Thus, we are forced to rethink the task of the photography, which reframes and drains the already existing images and extracts the

85 curious incidents that are hidden in the endlessly reproducible digital data.

Valdrin Thaqi

**Më kot, i dashur/
vjen e qëndron me
ju, dhe ikën me ju**

**In vain, beloved/
It comes and stays
with you, and
leaves with you**

Valdrin Thaqi

Valdrin Thaqi është një artist vizual me bazë në Prishtinë. Duke studiuar në Akademinë e Arteve në Prishtinë, ai fillimisht u përqëndrua në pikturë dhe më vonë e gjen veten duke punuar në një qasje më konceptuale. Praktika e tij artistike udhëton mes Instalacionit, pikturës eksperimentale dhe skulpturës, në varësi të burimit frymëzues dhe vetë rezultatit të dëshiruar.

Duke punuar kryesisht në një modalitet minimalist, dhe me një qasje rigoroze drejt filozofisë, ekzistencializmit dhe absurditetit, ai në thelb është i interesuar për metafizikën, në lidhje me proceset, gjendjet dhe ngjarjet në botën reale të hapësirës dhe kohës.

Zgjedhja për materiale është shpesh inovative, e kundërt në lidhje, dhe e konstruktuar me kujdes, deri në atë pikë sa zbulon kështu, funksionin dhe lidhjen me konceptin. Intuitiv dhe poetik në përmbajtje, puna e Thaqit përfshin audiencën në një bashkëveprim shumë intim, me shpresë për një përvojë noetike me kontekstin.

Më kot, i dashur / vjen e qëndron me ju, dhe ikën me ju”

Instalimi përmbajtje zhgënjimin e të jetuarit në një epokë teknologjike, duke i dhënë një qasje të thellë konceptit të vetë imazhit si një reflektim i përvojës njerëzore. Duke u bazuar në tregimin e Narcisusit, miti grek shqetësohet drejtpërdrejt me një fakt të përvojës njerëzore, siç tregon fjala Narcissus (Nga fjala greke që do të thotë narkozë ose mpirje).

“Narcisi i ri u mashtrua nga nimfa Echo dhe gabo i reflektimin e tij në ujë për një person tjetër, dhe kjo shtrirje e vetvetes në pasqyrim, mpiu perceptimet e tij deri në atë pike sa ai u bë servo- mekanizmi i imazhit të tij të zgjatur ose të përsëritur. E njëjta gjë me ne, në botën tonë teknologjike, ne nuk e shohim atë si një pjesë të organizmit tonë fizik që shtrihet jashtë nesh, ne jemi si Narcisusi, plotësisht të mpirë”.

Publiku bashkëvepron me instalacionin në atë mënyrë që secili individ kap një imazh reflektimi të vetvetes brenda hologramit, ku imazhi vepron si kundër-irritues duke prodhuar një mpirje ose shok të përgjithësuar që refuzon njohjen, e duke pranuar kështu një shtrirje të vetvetes në sistemin personal, që i nënshtrohet “mbylljes” ose zhvendosjes së perceptimit, që pason automatikisht. “

Të shohësh, të përdorësh ose të perceptosh çfarëdo zgjatjeje të vetvetes në formën teknologjike është domosdoshmërisht ta përqafosh atë.

91 Duke e përçafuar vazhdimisht, ne lidhim veten me të si servomekanizma. Ndoshta është tregues i paragjytimeve të kulturës sonë intensivisht teknologjike dhe për këtë arsye narkotike që ne kemi interpretuar prej kohësh historinë e Narcisusit për të nënkuptuar se ai ra në dashuri me veten e tij”.

Valdrin Thaqi

Valdrin Thaqi is a visual artist based in Prishtina. Studying at the Academy of the Arts in Prishtina, he was first focused on painting and later finds himself working in a more conceptual approach. His artistic practice shifts between Installation, experimental painting and sculpture, depending so on the inspirational source, and the desired outcome itself.

Working primarily in a minimalist mode, with a rigorous approach towards philosophy, existentialism, and absurdity, he is essentially interested in metaphysics, concerning the processes, states and events in the real world of space and time.

The choice on materials is often innovative, contrary in relation, and carefully constructed, to the point of revealing so, it's function and it's relation to the concept. Intuitive and poetic in the content, Thaqi's work involves the audience in a very intimate interaction, in hope for a noetic experience with the context.

In vain, beloved / It comes and stays with you, and leaves with you

"In vain, beloved / It comes and stays with you, and leaves with you" The installation sums up the disillusionment of living in a technological and gadgetry era, giving a profound approach on the concept of image itself as a reflection of human experience. Coming upon the story of Narcissus, the Greek myth is directly concerned with a fact of human experience, as the word Narcissus indicates (From the Greek word meaning narcosis or numbness).

"The young Narcissus was tricked by the nymph Echo and mistook his own reflection in the water for another person, and this extension of himself by mirror, numbed his perceptions until he became the servo-mechanism of his own extended or repeated image. The same with us, in our technological and gadgetry world, we don't think of it as merely a part of our own physical organism extended out there, we're like Narcissus, completely numb".

The public interacts with the installation in the way that each individual catches a reflection image of themselves inside the hologram, where the image acts as counter-irritant producing a generalized numbness or shock that declines recognition, accepting so an extension of oneself into the personal system, undergoing the "closure" or displacement of

93 perception that follows automatically. "To behold, use or perceive any extension of ourselves in technological form is necessarily to embrace it. By continually embracing it we relate ourselves to them as servo-mechanisms. It is perhaps indicative of the bias of our intensely technological and therefore narcotic culture that we have long interpreted the Narcissus story to mean that he fell in love with himself"

Valentina Bonizzi

Homazhe Kafkës

Homage to Kafka

**Sa re mund të
vendosim atje lartë?**

**How many
cloud can we
put up there?**

Finally his eyesight grows

vs weak, and he does not know

Valentina Bonizzi

Duke gjurmuar nëpër arkiva dhe komunitete, veprat e Valentina Bonizzi hedhin dritë mbi çështje që kanë të bëjnë me drejtësinë sociale të politikës së kohës në kontekste të veçanta. Ajo e ka zhvilluar punën dhe hulumtimin e saj me komunitetet në Skoci ku ka jetuar gjatë periudhës 2005-2016, në rajonin e Molise në Itali, në kampin e refugjatëve Deheisheh në Palestinë dhe në qytetin e Kamzës në Shqipëri. Bonizzi punon me një shumëllojshmëri mjetesh komunikimi, si filmi, fotografia, letërsia, zëri si edhe veprimet në hapësira publike.

Është diplomuar për Master kërkimor për arte pamore në Glasgow School of Art si edhe ka mbaruar doktoraturën (të financuar nga AHRC) në Universitin e Dundee (DJCAD, Visual Research Centre). Ajo ka marrë fonde për punën e saj nga Creative Scotland, Arts and Business dhe nga Humanities Research Council, i cili e ka nominuar për Çmimin “Puna më e mirë kërkimore në një film”.

Ka marrë pjesë në ekspozita të organizuara në galeri e muze të ndryshme si: Galeria Kombëtare dhe Stills Gallery në Edinburg, Cooper Gallery në Dundee, British School në Romë, Fondazione Fotografia në Modena, Galeria Zeta në Tiranë. Veprat e saj janë prezantuar në disa institucione ndërkombëtare, si Akademia e Arteve në Ramallah në Palestinë, Akademie der Künste, Berlin, CCA në Glasgou, Villa Romana në Firenze, MAXXI në Romë. Në vitin 2017 ajo u ftua në edicionin e parë të Autostrada Bienale në Prizren, Kosovë.

Bonizzi ka botuar tekste në “Journal for Flusser Studies”, *What Legitimizes Photography?* (2015) dhe në katalogun e Pavionit të Mauritius në Bienalen e Venecias (2016): *When you realised you were a: White. European. Male.* Ajo ka luajtur rolin e kuratores në projektin dhe volumnin *Arti i Procesit*, Shenime per nje Deputet, (2018), prodhuar nga Qendra për Hapje dhe Dialog (COD) pranë Kryeministrit në Shqipëri.

Është redaktore e “On remoteness” (2016) një revistë online zanore që publikohet me Mnemoscape, dhe së fundmi ka botuar Shtetin Kalimtar të Tregimeve të Mundshme (2019) me rastin e ekspozitës së saj në Galerinë Zeta në Tiranë dhe Motrat në Prishtinë.

99 Homazh Kafkës

2018 | video, ngjyra / zëri, HD, 8', printuar në pëlhurë, 100 x 1800 cm

Filmi i shkurtër “Homazh Kafkëa” zhvillohet në qendrën për Çiltërsi dhe Dialog (COD), një agjenci qeveritare e krijuar në vitin 2015 që synon mbajtjen e derës së Kryeministrisë për publikun të hapur. Kjo vepër është një reflektim mbi përvojën e përditshme gjatë një periudhe kohore në pritje të ligjit, e frymëzuar nga alegori prej Para ligjit, pjesë e librit Procesi e shkruar nga Franz Kafka që është botuar për herë të parë në vitin 1915.

Filmi ka në qendër një punonjëse stenografe që ka punuar në ndërtesën e kryeministrisë për gati pesëdhjetë vite, një figurë që ka në dorë mundësinë e transmetimit të historisë, të cilës Bonizzi ia ka besuar transkriptimin e historisë enigmatike të shkrimtarit të madh bohem, të lexuar me zërin e Diana Malaj, aktiviste nga qendra rinore ATA në Kamëz .

Sa re mund të vendosim atje lartë?

I xhiruar në arkivat kombëtare dhe administratën e regjistrimeve në Washington, Sa re mund të vendosim atje lartë? është një meditim mbi ndryshimet paradigmatisht në teknologji dhe pranimi i kontradiktave të qenësishme të fatit të dikujt. Nënshtrimi i shkeljeve të dokumentimit dhe regjistrimit të mediave është një krizë në zhvillim.

Filmi shqyrton përgjigjet absurde ndaj kësaj krize duke ndjekur një punonjës publik, puna e të cilit kërkon të arkivojë pamjet nga ajri të mbikëqyrjes të ruajtura në film. Filmi përpiqet të tregojë se ruajtja e vazhdueshme e këtij mediumi të vjetruar është e paqëndrueshme, por megjithatë kërkohet sepse disa sisteme të ndërlidhura varen nga ky arkiv. Protagonisti i vetëm Jerry Luchansky përshkruan trajtimin dhe ruajtjen e qindra mijëra rrotullave të filmit që përmbajnë fotografi nga ajri të dhurara në arkivat kombëtare.

Filmi zbulon se si ai zhvendoset rreth vendit të tij të punës me shëtitje të ngathët të një personi me nyje të lodhura. Paraqitja e tij si një agjent i aftë por i veshur në makineri të dokumentacionit burokratik është një metaforë e përshtatshme për arkivin të cilit ai i shërben dhe mbikëqyr.

Valentina Bonizzi

Digging into archives and communities, Valentina Bonizzi's work highlights issues of social justice in relation to the politics of time in specific contexts. She has developed her work and research with communities in Scotland, the region of Molise in Italy, Deheisheh Refugee Camp in Palestine, and the city of Kamza in Albania. Valentina works with a variety of media such as film, photography, literature, sound, and actions in public spaces.

Bonizzi holds a Master of Research in Visual Practices from Glasgow School of Art and a PhD (AHRC funded) from the University of Dundee (DJCAD, Visual Research Centre). Bonizzi has received awards from Creative Scotland, Arts and Business and the Arts and Humanities Research Council by which she has been nominated for the "Best Research in Film Award".

She took part in exhibitions in galleries and museums such as: the National Galleries of Scotland, British School at Rome, Stills Gallery in Edinburgh and Fondazione Fotografia Modena, Cooper Gallery, Dundee, Zeta Gallery in Tirana. She has presented her work in a number of institutions such as the Ramallah Academy of the Arts, Akademie der Künste, Berlin, CCA in Glasgow, Villa Romana, Florence and MAXXI, Rome and NEoN Festival, Dundee. In 2017 she was invited at the first edition of Autostrada Biennale in Prizren, Kosovo. Bonizzi has published with the Journal for Flusser Studies, *What Legitimizes Photography?* (2015) and the Mauritius Catalogue of the Venice Biennale (2016): *When You Realised You Were a: White. European. Male.* She has curated the project and the publication: *The Art of the Process, Notes to a Deputy* (2018), Produced by COD, Prime Minister's Office in Albania and "On Remoteness" (2016), an online sound magazine published with Mnemoscape, and has recently published *The Transitory State of Possible Stories* (2019) in occasion of her exhibition at Zeta Gallery in Tirana and Motrat in Prishtina.

101 **Homage to Kafka**

2018 | video, colour / sound, HD, 8', print on textile, 100 x 1800 cm

The short film *Homage to Kafka* occurs in the Centre for Openness and Dialogue (COD), a governmental agency created in 2015 with the aim of keeping the main door of the Prime Minister's Office Building open to the public. The work is a reflection on the quotidian experience of the waiting time of the law, inspired by the parable *Before the Law*, contained in *The Trial* by Franz Kafka, published for the first time in 1915.

The film sees the participation of the stenographer who has worked in the Prime Minister's Office Building for almost fifty years. She is the one that holds in her hands the possibility of the transmission of history, to whom Bonizzi has entrusted the transcription of the enigmatic story of the great bohemian writer under the dictation on the voice of Diana Malaj, activist from the youth centre ATA in Kamza, Albania.

How many cloud can we put up there?

Filmed at the National Archives and Record Administration in Washington, *How Many Clouds Can We Put Up There?* is a meditation on paradigmatic shifts in technology and accepting the inherent contradictions of one's fate. The encroaching obsolescence of documenting and recording media is a developing crisis.

The film examines absurd responses to this crisis by following a public employee whose job requires him to archive surveillance aerial footage stored on film. The film attempts to demonstrate that continued storage of this antiquated media is unsustainable, but yet is required because several interrelated systems depend on this archive. The sole protagonist Jerry Luchansky, describes handling and storing the hundreds of thousands of rolls of film containing aerial photography donated to the national archives.

The film reveals how he shuffles around his workplace with the stilted gait of a person with fatigued joints. His appearance as a capable, but worn agent in the machinery of bureaucratic documentation is a fitting metaphor for the archive he ministers to and supervises.

